RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.450 van 21 februari 2000
in de zaak A. 52.939/VII-12.106.

In zake : Marcel BEKAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel BEKAERT op 16 juli 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 15 juni 1993 van de Minister Vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij zijn beroep tegen het besluit van 10 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende, eensdeels, het verlenen van de vergunning voor het verder exploiteren van een varkens- en rundveefokkerij gelegen aan de Visserijstraat 62 te Wevelgem en, anderdeels, het weigeren van de vergunning voor de uitbreiding van voormelde inrichting, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 16 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEWANDRE die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat F. DE BISSCHOP die, loco advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feiten</u>

Overwegende dat met het bestreden besluit aan de verzoeker de milieuvergunning geweigerd wordt om zijn landbouwbedrijf uit te breiden met 650 mestvarkens, en dat dit besluit steunt op de volgende motieven :

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een

bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Roeselare';
dat volgens de huidig gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, in een dergelijke zone de uitbreiding van een bestaande gemengde veehouderij enkel kan worden toegestaan indien de uitbreiding resulteert in een gesloten varkensbedrijf met een maximum van 1.800 varkens en mits voldaan wordt aan de afstandsregels;
dat de varkensstallen, de ene met een capaciteit van 865 mestvarkens en de andere van 785 mestvarkens reeds zijn gebouwd en bezet zijn met in totaal 1.000 mestvarkens;
dat deze stallen daarenboven gelegen zijn op amper 150 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en op circa 100 m van een woonuitbreidingsgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 1.650 varkens ouder dan 10 weken, allemaal mestvarkens, geen gesloten karakter heeft; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stallen en het woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en het woonuitbreidingsgebied, de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder;
Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 12.690 kg P_2O_5 respectievelijk 28.311 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 60,3 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 25,34 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 6.095 kg P_2O_5 in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid onvoldoende is gestaafd; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet voldoende is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is";

2. <u>Gegrondheid van het beroep</u>

2.1. Overwegende dat de verzoeker ter terechtzitting afstand doet van zijn eerste middel, waarin werd aangevoerd dat hij over een stilzwijgende vergunning beschikt;

2.2.1. Overwegende dat de verzoeker in het achtste middel, samengevat, aanvoert dat de uitbreiding van zijn inrichting ten onrechte geweigerd wordt omdat niet aangetoond zou zijn dat er voldoende ecologisch verantwoorde afzetmogelijkheden zijn voor de geproduceerde mest; dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt dat het bestreden besluit terecht stelt dat een ecologisch verantwoorde mestafzetting niet is gewaarborgd;

2.2.2.1. Overwegende dat uit de onder punt 1 hierboven geciteerde overweging van het bestreden besluit blijkt dat één van de decisieve weigeringsmotieven gesteund is op het feit dat de vergunningverlenende overheid van oordeel was dat de verzoeker over onvoldoende cultuurgronden beschikte om de geproduceerde mest op een ecologisch aanvaardbare manier uit te spreiden;

2.2.2.2. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren: het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden

door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat het zesde middel, samengevat, is afgeleid uit de schending van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, doordat het bestreden besluit gesteund is "op afstands- en verbodsbepalingen uit het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992", terwijl dit laatste besluit ten onrechte nooit aan het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd; dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op het door de verzoeker bedoelde besluit, doch "op grond van de niet-vervulling van de technische criteria die de overheid heeft opgelegd";

2.3.2. Overwegende dat uit de lezing van de hogergeciteerde motivering van het bestreden besluit blijkt dat dit besluit wel degelijk gesteund is op bepalingen van artikel 357 van het door de verzoeker bedoelde besluit (het "oorspronkelijke" Vlarem II); dat met het arrest inzake de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, nr. 52.260, van 16 maart 1995, de Raad van State het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen heeft vernietigd op grond van de door de verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat het bestreden besluit toepassing maakt van artikel 357 van het vernietigde besluit en derhalve is gesteund op een

reglementaire bepaling die in rechte geacht moet worden nooit te hebben bestaan; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 15 juni 1993 van de Minister Vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij zijn beroep tegen het besluit van 10 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende, eensdeels, het verlenen van de vergunning voor het verder exploiteren van een varkens- en rundveefokkerij gelegen aan de Visserijstraat 62 te Wevelgem en, anderdeels, het weigeren van de vergunning voor de uitbreiding van voormelde inrichting, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**